

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Illvstrivm Virorum Epistolae, Hebraicae, Graecae et
Latinae, Ad Ioannem Reuchlin Phorcensem virum nostra
aetate doctissimum diuersis temporibus missae**

Reuchlin, Johannes

Hagenoae, 1519

Batus Rhenanus Selistatinus Ioanni Capnioni

[urn:nbn:de:bsz:31-270838](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-270838)

Béatus Rhenanus Selistatinus, Ioanni Capnioni

Salutem. Quaterniones illos membraccos quos ex Cusa operi
 b⁹ commodato ad me dedisti eruditissime humanissimeq; uir
 ea fide remitto qualem tu poscere uidebaris. Exscripsi ego Parisi
 osq; ad Fabrū nostrū misi. Tu si quid iterim noui reperisti, fac nos
 quoq; participes, & laconice scribenti ignosce. Nā hoc tps negociis
 oppido q̄ negociosis distrahor, ut mihi ipsi uix satis constem. De iti
 nerario Antonini aliquid ad me scribe, ubinam uideris, & Antonini
 ne sit imperatoris, an ab aliquo eiusdem Alibellis potius cōscript⁹
 quod probabilius uidetur. Vale eloquentissime uir, & me ama. Ex
 Argentorato xiiii. Aprilis die. Anno M. D. x.

Rodolphus Agricola Ioanni Reuchlin salutem.

¶ Εγραΐασμοι, ὡς τῆ δουτέρα ταῖν σου ἐπισολῶν κατὰ ἑρῆ
 ῆτεροι εἰσομῆρον πρότορον ἀπακείνομαι, ἀκούην μὲν σε ἐπισκέψασθαι
 με τὴν ἀρετὴν, ὅτῃ πραγμασί σοι ἔχ' ὁράσθαι πιστωρῶν ταῦτα λέξιπ
 σοι, ἀλλὰ εἰ πρὸ οὐτως ἐχ' ἑ ἀληθῆς, λόγων μὰ θνα ὅ κενῶν δὴ ἠκκοας
 ῆμαί τῶν. οὐτε γ' ἐπαγγέλλομαι τὴν ἀρετὴν, οὐτε διωκίμην ἀν πῶς ἢ
 ἢ πόθεν; καί τι ἠρῶμαί σε ἑούτων ἢ τοιούτων πνῶν ἀκούσθαι; λόγων, ἀλ
 λὰ κατὰ τῶν ταῦτα μὲρ ἀντὶ ἐμοῦ τε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ λέξαντων πῶς ἔστ
 ῆ, ἢ τοι ὅσα τ' ἄννοίας τ' πρὸς ἐμὲ, ὅπ ον δὴ λέγειν μὲ προσημῆρον, ἢ τοι
 ἀπ' τ' τ' πραγματῶν ἀγνοίας ἐσφαλμένων, ἐρωγὲ πρὶ ἐμοῦ ὅτῃ οὐ
 τε γλιναιότορον οὐτε λαμ πρότορον ἀν ἐπαγγέλλεσθαι ἑλμῶμι, οὐτ' ὅ
 θεὸς βουλοίμην. ἀλλὰ πῶς ταῦτά γε εἰπ βέλτορον ἐδωκῆσθαι ἀν. νω
 κατὰ τὴν ζαγῶδσ γνώμην, βεβῆβαρωμαι χροῖος ἀν ἐν βῆβαροις, χρο
 ῆ οἶμαι τὰ ληθῆ λέγειν. ἀλλ' ὡς καὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων τὴν ἀ
 λήθειαν πρὶ αὐτῶν ἐνδεξάντωρ ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄλλις καὶ ἀπεν ἐπ κα
 τὰ ἑ δωατόν μοι ἐχ' ἠνισί ὡς πρὸς τὰ σά ἐχ' ἠνικὰ. τὰ ῆ λοιπὰ τῆ
 ἢ μετέρατε καὶ γνωεμοτέρα φωνῆ ἐμοί γε ἀμῆνον γράφην.

Postulas a me uir doctissime uti literas ad te dcm, idq; prope cō
 uicio a me efflagitas, ego contra, ad dandū cunctatior sum, Sapim⁹
 uterq; tu q; quicquid est hoc studiorum meorū, māuis tuo iudicio
 q̄ alienæ credere prædicationi. Ego q; haud temere mihi uideor cō
 mittere debere, ut iudicium tuum subeam hominis tā multiplicib⁹
 disciplinarū literarumq; ornamentis expoliri. Quarum rerū abun
 de locupletes testes tuæ mihi literæ fuerunt. Gaudeo (ita me deus

IO. REVCHLIN. LIBER PRIMVS

amet)uicé tuam, & quam animi naturæq; tuæ foelicitati, tú uero in primis fortunis Germãia: nostræ gratulor, quam si unquam, núc aliquádo expergefieri oportebit, & ab hac barbarie qua tot iam seculis uelut stapido sopore uel potius ληθαργῶ πνῑ oppressa tenetur excitari. Quod autem eruditissime simul prudentissimeq; sententiã tuã de hebraicis literis ad me perscribis, facis tu quidem humanissime, credo etiam uera te dicere, quid faciam tamen si aliud mihi uidetur, scis enim quot homines tot sententiã, ut in rebus humanis per sæpe in mentem mihi ueniat dubitare, sit ne uerum id quod priscis nonnullis uisum est, esse id optimum in eis quod sit animo cuiusq; gratissimum. Itaq; mirum in modum sententiã eã græci poëtæ mihi probatur hac in parte. Οὐνεχ' ὕπερβεν ἐδλάτε δὲ τὰ χεῖρεια θεῶν ἐν γούνασι κείται μοίρης εἰς ἐν πάντα μέμιγμένα ἢ τὰ μέγ' οὐ πῖς δέρεται ἀθανάτων ἀλλ' ἀπρὸ πῶπῃα τέτυκται, ἀχλυὶ θεῶσι κέκαλυμμένα ρῖς ἰδίῃ χεῖρας οἷη μοῖρα πῶσι, καὶ οὐχ ἕρῶσ' ἀπ' ὀλύμπου ἐς παῖαν προῖσι τὰ δ' ἀχλυδὶς ἀλλὰ φέρονται πνοίη ὡς ἀνέμοιο. Itaq; adducar ut putem satis iustam causã mihi esse, quare debeant eã literæ mihi placere, hoc ipsum q; placent. Ut tamen scias quanquam non recte non tamen sine ratione me errare, puto uos magnos uiros qui clarum uobis splendidumq; ex illustrioribus studiis parastis nomen, etiam sine his literis facile rationem uiræ uestræ posse reddere. Quæ quidem si desint uobis nõ magno opere desiderantur, sin assint uero magnæ laudi dentur, accessio nem tamen quandã & uelut appendicem clarorum studiorum minores has artes & esse uultis & æstimari. At ego qui mihi sterilem hãc (ut ita dicã) arenã excolendã sumpsi, nisi aliqd amplius q̄ uulgus solet coner, quid erit quo a segnicia nomine hæc mea studia defendam. Itaq; si minus in uno quouis eorum præstare possum, numero me tuear oportebit. Et hæc causã mihi communis forte cum multis est, id quod dicam proprie meum est. Reliquas literas aliis didici, cupiui enim pro uirili mea si qua possem literariæ Reipubl. patriæ nostræ prodesse, quod nisi spectassem, erat mihi eadẽ q̄ oib⁹ uia & ad res parãdas uberior, & ad nominis claritatẽ illustrior, & ad hominũ commédationem gratior. Has aut̄ mihi discam, statui. n. senectutis requiem, si modo eã me manet, in sacrarum l̄rarum per-

EPIS. ILLVST. VIRORVM AD

quisitione collocare, quum ita necesse habeam tunc libros eos legis intente perspiculareque lectitare, uideor mihi eadem opera & literas hebraicas discendo eos legere, & legendis eis hebraice discere posse, simulque τὴν ἰδιότητά ἐκείνῃ ἡ λογισμῶν ἐπίσυναξις ἀπολλοῦς γίμῃ
 & pernoscere, Basilius quoque noster quem deterruisse te scribis acriter me incitauit, secutus tamen fortasse impetum meum, & calcaria (ut dicitur) currenti subdens. Quia tu quoque qui contraria sentis nescio an acerrimis me facibus extimules, turpe namque fuerit mihi uel nolle id uel non posse percipere in hoc studiorum ocio, quod tu tantis tanque diuersis districtus studiis discere potuisti. Basilius de quo scribis in patria est, fuit mihi arctissima cum eo familiaritas, nuncius interpellat. Vale. Heidelbergæ quinto Idus Nouembres

Rodolphus Agricola, Ioanni Reuchlin
 Phorcensi Salutem.

Quam Plynius meus uel noster potius (quid enim debeo non commune utrique nostrum putare praeter inscitiam meam) & eum praesertim quem quantum mihi longus usus familiaritasque uitae conciliauit, tantum tibi studia praedara uirtutesque deuinxerunt tuae. Is ergo quum ad te proficisceretur, non potui sine meis ad te literis cum dimittere, non quod certa aliqua aut digna causa esset scribendi, sed ut memorem me tui perspiceres, hoc est ut tantum scriberem, quamquam hoc ipsum scribere, tibi praesertim homini cuiusmodi te censeo αὐταίτων ἐαυτῶ ἐσι καὶ αὐτοκλῆ ἐχῶ τὴν πρόφασιν αὐτῶν. Audio duxisse te uxorem, quod ut foelix faustumque tibi sit, eueniatque uotis omnibus precor, laudoque sententiam tuam & uehementer (ita me deus amet) probo. Ipse quoque in priori aetate id facturum me destinaueram, sed postea quam iam incepti diligentius me ipse introspicere, auersus sum ab eo consilio, non incommodis rei uxoriae quae multi κακότεχοι multis uerbis persequuti sunt, sed deterruit me potius genus uitae meae & animus leuissimis etiam curis impar, καὶ ἀλὲν σου χόρον πῆσ φύσείως μου ἡγεῖ μάλλον ἀπραγμοσύνην ἢ ὡς ἀλὲν δὲ σπῆρον εἰπὶν βαθεῖά τις γαυμῖα πανθῶς τῶ ἐβίς. Quid enim necesse est mihi uitia mea speciosis circumdare nominibus, itaque forte te foelicemque hoc ipso instituto tuo iudico, tamen ut pro hac ipsa fortitudine tua in reliquum par tibi respondeat foelicitas, id quantum quicquam mihi tantum tibi doctissime humanissime opto, atque sem